

Sumonyi Zoltán

A tékozló fiú

(Lukács 15,11–33)

Egy embernek volt két fia,
S az ifjabbik legény
Így szólt: „Atyám, a jussomat
Kivenni vágyom én.”

Felosztja hát a birtokát
A két fiú között,
Aztán az ifjú boldogan
El, messze költözött.

Más tájra ment, hol nem jelent
Határt szülői szem:
Eltékozolva mindenét,
Maradt a: *semmisem*.

Akkor történt, hogy támadott
Éhínség mindenütt;
A tékozló egyszerre lett
Éhség- és szomj-űzött.

Szegődött kondát őrzeni
S habzsolta volna már
A moslékból mi megmaradt:
Nyers répa, főtt *csinár*.

Végül magába szállt: „Apám
Sok bérest jóllakat,
Én meg itt éhen meghalok
A távol ég alatt.

Hozzá megyek, s az agg kezét
Érintve homlokom:
Atyám, vétkeztem ellened,
S az ég ellen, tudom,

Fogadj a béresek közé! –
Ezt mondom majd neki.” –
S tarisznyáját, reménykedőn,
Vállára fölveszi.

Elé szalad már messziről
Az örvendő öreg,
S kiált: „Szolgák! Ústöt, kupát,
S a hízott ökrömet!

Ma vigadunk, eszünk, iszunk,
Mert él az én fiam!”
De szólt a mord elsőszülött:
„A jognak híja van!

Én itt napestig gürcölök,
És szolgállok neked,
S egy gödölyét se kaptam még,
Ez itt meg ökröket!?”

„Fiam, te itt vagy énvelem,
És mindenem tiéd. –
Örvendj! Meghalt, s feltámadott,
Megjött eltűnt öcséd!”

Szigliget, 2012. január 21.